

UN GOIG CATALÀ INÈDIT DE FINALS DEL S. XV O INICIS
DEL S. XVI: *VERGE, BENEÏT FO*

GEMMA AVENOZA

Universidade de Santiago de Compostela

No és el primer cop que els fulls sobrats d'un manuscrit de la *Crònica* de Bernat Desclot s'aprofiten per copiar poemes catalans. No fa gaire temps que Stefano Asperti publicà un bell goig trecentista extret del Ms. 486 de la Biblioteca de Catalunya¹. El text que presentem pertany als fons de la mateixa Biblioteca, al Ms. 241. Al final d'aquest volum una mà catalana aprofità alguns folis d'un quadern afegit en el moment de relligar per transcriure tres poemes, a tall de petit cançoner. El primer d'ells, *Verge, beneït fo*, és en català, mentre que els altres dos són castellans.

Com a nexa d'unió entre tots tres tenim, en primer lloc, la temàtica religiosa: la dels dos primers, específicament mariana, mentre que el darrer s'ocupa de la història de sant Jaume de Galícia. No responen, però, a un mateix tipus d'esquema mètric i només podem pensar que fou el tema del poema català —els goigs de la Mare de Déu— el que va «atreure» la presència del primer dels

---

¹ S. Asperti, «Un goig trecentesco inedito», *Romanica Vulgaria Quaderni*, 12 = *Studi Catalani e Provenzali*, 12 (1990), pp. 67-112. «Verge gran alegria avem per vostramor» segueix a un altre goig, aquest conegut ja de fa temps: «Flor de lir e de gag e d'alegransa», citat i en part transcrit per Milà i Fontanals a *Poetas catalanes del siglo XIV*, p. 307, al temps que donava notícia de l'existència de «Verge alegria...». En 1925 V. Serra i Boldú reproduí sencer «Flor de lir...» al *Llibre d'or del Rosari a Catalunya*, p. 169, i com a mostra del més antic goig conegut el cità A. Pagès a «La 'dansa' provençale et les 'goigs' en Catalogne», en l'*Homenatge a J. Rubió i Balaguer*, I, 1936, p. 217. En canvi, «Verge gran alegria avem per vostramor» i el fragment que comença «Santa Verge Maria...» no reberen l'atenció que mereixien fins a l'aparició de l'estudi d'Asperti.

poemes castellans, que s'ocupa del segon goig terrenal de la Mare de Déu: la Nativitat, i que és una cançó nadalenca amb una música molt coneguda a finals s. XVI inicis s. XVII². No resulta senzill explicar la presència del poema dedicat a sant Jaume, però podem recordar que els goigs a la Mare de Déu, concretament la *Ballada dels Goyts de Nostra Dona a ball redon*, del *Llibre Vermell* de Montserrat, foren dels cants més populars entre els romeus que visitaven Montserrat i per a molts el pelerinatge no acabava al Monestir, sinó que seguia després vers Compostel.la³. El món de l'Apòstol no quedava tant llunyà del dels cants marians catalans⁴, i també el culte a sant Jaume s'introduí en la pietat popular sota la forma del goig: Dom Ciprià M. Baraut en cita dos on l'Apòstol és el protagonista⁵.

La cançó catalana no és pas una versió d'un poema castellà⁶ sinó una peça original, que no figura al *Repertori* de Massó⁷. El poema, però, no és del tot desconegut; al *Cançoner de Nadal*, Ma-

² *A les maytines era* composició en heptasil.labs, respon a un esquema mètric ABAB // cdcd / deea (1×4+3×8+4+1×8), mentre que els pentasil.labs de *Senyor sent tiago* es distribueixen ABAB // cdcd / deeb (1×4+5×8). Ambdues composicions són assonants i la primera presenta més irregularitats mètriques que la segona. La música de *A los maitines era* fou molt popular, ja que al *Cancionero para cantar la noche de Navidad y las fiestas de Pascua* (Alcalá de Henares, Juan Gracián, 1603), de Francisco de Ocaña, trobem un poema a la rúbrica del qual se'ns diu que es cantava «al tono de *A los maitines era*». Vegeu-ne l'edició i estudi a G. Avenoz a i M. Calderón, «Dos villancicos inéditos: *A les maytines era* y *Senyor Sent tiago*», *Anuari de Filologia. Filologia Romànica*, XIV (1991), pp. 36-7.

³ «Les moines, de tout temps, se sont montrés soucieux de flatter les goûts des pèlerins qui fréquentaient leurs sanctuaires; cherchant à les distraire tout en les édifiant, ils n'hésitaient pas à les faire chanter et même à les faire danser», P. Le Gentil, *La poésie lyrique espagnole et portugaise a la fin du Moyen Âge*, Paris, 1981 [Rennes, 1949-1953], vol. I, p. 304.

⁴ A inicis s. XIV Vicent Ferrer predicà a la basílica compostel.lana i dels prodigis quedà memòria pels creuers que s'aixecaren seguint el seu consell; al s. XVI van disminuir les peregrinacions, però eren intenses a finals s. XV i al patrocini de l'Apòstol s'atribuí la caiguda de Granada en 1482. Vegem L. Huidobro, *Las peregrinaciones jacobaeas*, Madrid, 1950-51, vol. II, p. 370 especialment.

⁵ *Ib.* vol. III, p. 550-1, es tracta, però de peces tardanes, una d'elles del s. XVIII.

⁶ Ni a B. Dutton, *Catálogo-índice de la poesía cancioneril del s. XV*, Madison 1984, ni a A. Sánchez Romeralo, *El villancico*, Madrid 1969, ni a Alín, *Cancionero español de tipo tradicional*, Madrid 1968, ni a M. Frenck, *Corpus de la antigua lírica popular*, Madrid 1987, no apareix cap poema que s'hi assembli, i la versificació vincula el poema clarament amb la tradició poètica catalana.

⁷ J. Massó, *Repertori de l'antiga literatura catalana. I. La poesia*, Barcelona 1909; tampoc l'esmenta P. Bohigas a la seva «Petita contribució a l'inventari d'obres catalanes de pietat popular anteriors al s. XIX», *Analecta Sacra Tarraconensis*, 18 (1955), pp. 355-68.

rià Aguiló⁸ en publicà una versió més breu, que fou reproduïda per Josep Romeu i Figueras, qui parlava de l'aire popular d'aquests versos i els considerava un fragment d'uns goigs marians. El text li suggeria que «la intenció del poeta hagi estat d'alternar, en una sola composició uns goigs a la Verge (estr. I, III) i una cançó nadal·lenca de tipus tradicional (estr. II, IV)»⁹.

VII

- I Verge, gran alegria
fon la nit de Nadal,
com vós, santa Maria,
parist sens negun mal.
- II Pastors e pastores, 5
com saben açò,
—Glòria a Déu— diuen.
—Anem adorar-ló.—
- III Verge, gran alegria
fon dels Reis de Orient 10
que.ls aparech e.ls guia
l'estela verament.
- IV L'estel no s'atura
fins qu.en Bethlem fó
De or, ensens e mirra 15
fan auferació¹⁰.

Aquesta versió ens serà molt útil per establir relacions amb el text del Ms. 241 de la Biblioteca de Catalunya aquí presentat, que té una estructura formal ajustada a l'estrofisme dels goigs. Oferim en primer lloc la transcripció paleogràfica del text del Ms. 241, seguida per un estudi i un intent d'edició crítica.

[Fol. 199va]
Verge ten beneit fo
lo vespre τ lo die
de le jncarnatio

⁸ *Cançoner de les obretes en nostra llengua materna més divulgades durant los segles XIV, XV i XVI recollit e ordenat per Marian Aguilo y Fuster*, Barcelona 1900. Col·lecció començada el 1873, on no s'indiquen les fonts concretes per a cada composició. Aquest poema és el VIII del «Cançoner de Nadal» i es troba al f. 55v —citem de l'exemplar de la Biblioteca de Catalunya, foliat a mà, ja que el volum no té paginació—, i es copia sota la rúbrica 'Altra cançó', distribuint els 16 versos en dues estrofes, en lloc de les quatre de l'edició de J. Romeu Figueras.

⁹ *Cançons nadalenques del segle XV*, Barcelona 1948, pp. 178-9, peça VII de l'apèndix, que l'editor considera no anterior a la primera meitat del segle XVI.

¹⁰ *Ib.*

.C.

Verge ten gran alegria
 fonch la nit de nadal
 com vos verge maria
 paris sens ningun mal
 los pastorels hi foren
 digueren aso
 gloria deu sia
 anem adorar-lo

.C.

Verge gran alegria
 fon dels reys de orient
 quels aperex vna estela
 quals guia verement
 gran presentaria fo
 hor et ensens he mira
 fonch la anferasio

.C.

Verge gran elegria
 fonch del anyel pasqual
 fonch ferit de lansa
 resussita sens mal
 [L]o ¹¹ yorn de pasquo fo

[Fol. 199vb]

Verge ten beyt fo
 lo ves pre delo dia ¹²

A perco a Maria
 en lort de Jerico

C

Verge gran alegria
 fonch vostre pugement
 dangels accompanyade
 de apostols verement
 nostre senyor hi era
 dix veniu mara mia
 coronar vose yo

.C.

/Verge/

¹¹ Un forat al paper no ens permet llegir la primera lletra del vers.

¹² Aquests dos versos foren afegits posteriorment amb lletra i tinta diferents de la del text.

Com avançàvem en un treball anterior és probable que la còpia d'aquests textos no s'allunyi massa de les altres anotacions presents a les guardes del volum i seria possible datar-la als darrers anys del segle XV —1493 a quo— o inicis del segle XVI ¹³.

L'estrofisme del poema (3 + 1 × 8 + 3 × 7) es basteix de versos hexasil.labs, però també compta amb alguns heptasil.labs (vv. 1, 4, 14 i 16) ¹⁴ i pentasil.labs (vv. 9, 10 i 21), alguns esmenables en versos de 6 sil.labes; l'esquema de les rimes és:

AB'A // b'cb'cdAB'A // b'efeAB'A // b'cgcAB'A // b'egeiB'A

Malgrat la seva irregularitat, l'estructura respon a una entrada de 3 versos, les rimes dels quals —AB'A— es repeteixen als tres versos finals de cada estrofa ¹⁵ com a tornada ¹⁶. El primer vers, igual per a totes les estrofes, funciona com refrany; rima amb el segon de l'entrada i a la primera estrofa també amb el tercer, mentre que l'estructura de les altres evidencia que es tracta de 4 versos que rimen els parells a la primera part de la cobla, per completar-la amb les tres rimes que provenen de l'endreaça.

Els versos 1 i 3 de la primera cobla podrien rimar per atzar, però algunes correccions que suggerim, seguint en un cas l'altre text publicat i en els altres per conjectura, ens permetrien resumir les rimes en un esquema únic per a totes les cobles —llevat de la primera, que té un vers sobrer— i que seria equivalent a:

b'cb'cAB'A

És a dir, rimarien els vv. 1 i 3 amb el segon de l'entrada, els vv. 2 i 4 introduirien una rima nova i els tres darrers reproduirien les rimes de l'entrada.

Comentari a banda mereix la repetició del vers «Verge, gran alegria» a l'inici de cada cobla. Aquesta tècnica que lliga les cobles

¹³ Vid. G. Avenzoa - M. Calderón, *ob. cit.*, pp. 36 i 39 especialment.

¹⁴ Donem l'ordre dels versos sense comptar els 2 intercalats a l'inici de la segona columna.

¹⁵ El vers antepenúltim sembla errar el mot rima, *fo* pel mot *era*, que introdueix una rima nova. Una correcció senzilla retorna als tres darrers versos llur funció de respost.

¹⁶ Aquests reposts de tres versos són —segons A. Serra i Baldó i Rossend Llatas— influència del *villancico* castellà: «poc usats pels nostres poetes, foren admesos en la literatura catalana principalment per imitació de les composicions castellanes», vegeu *Resum de poètica catalana. Mètrica i versificació*, Barcelona, 1932, p. 115. Al *Repertori mètric de la poesia catalana medieval* de J. Parramon (Barcelona, 1992), p. 93 figura l'esquema d'un goig molt semblant mètricament al nostre: «Alégron-se li pecador» està format, però, per estrofes de 8 versos: (3) 21 v 8 a b'a b' c a b c 8 6' 8 6' 8 8 6' 8 [esquema 114:1].

entre si i amb l'estrofa (v. 1 «Verge, tan beneït fo») es troba sovint en composicions de caràcter molt primitiu arreu la Romània ¹⁷.

Els versos «Verge ten beyt fo / lo vespre de lo dia» afegits al capdamunt de la segona columna, poden ésser tant una prova de ploma com l'intent d'un lector per completar el poema, bé per considerar que l'estrofa que començava la columna era incompleta, bé per voler afegir els versos de l'entrada que el cor cantaria al final de cada estrofa.

El fet que la primera cobla tingui 8 versos i que barregi el tema del Naixement amb el de l'adoració dels pastors té almenys dues explicacions possibles: a) que estem davant d'una llacuna, amb l'omissió dels 3 darrers versos de la primera cobla i dels 3 primers de la que seria una altra estrofa; b) davant del text editat per Romeu Figueras, podríem suposar que al poema original els versos «Los pastorels hi foren / digueren asò» es fondrien en un de sol ¹⁸. Ara bé, sovint es reserva a cada goig una estrofa, així que el text complet deuria respondre amb més probabilitat a la primera de les solucions proposades ¹⁹.

El tema del poema són els goigs terrenals de la Mare de Déu: el Naixement amb l'adoració dels pastors, l'Adoració dels Reis, la Resurrecció, l'Ascensió i la Coronació de Maria. Manquen l'Anunciació —el primer dels set goigs que usualment apareixen a les composicions marianes— l'Ascensió de Jesucrist i la baixada de l'Esperit Sant el dia de Pentecostés, perquè la composició no ens ha arribat completa tampoc en aquesta còpia. No és lloc d'insistir en la presència de les composicions marianes dins la lírica popular romànica, del s. XIII endavant. Els goigs marians han estat àmpliament estudiats, tant des del punt de vista formal i de les seves relacions amb la dansa provençal que els serveix de base ²⁰, com per la seva relació amb certes formes de la pietat popular, cas de la devoció a la Mare de Déu del Roser ²¹,

¹⁷ Vegeu V. Beltran, «La balada provençal en la poesia gallego-portuguesa» en *La lengua y la literatura en tiempos de Alfonso X (Actas del Congreso Internacional, Murcia, 5-10 de marzo de 1984)*, Murcia, 1985, esp. pp. 86-9.

¹⁸ Per exemple: «Digueren los pastores:».

¹⁹ Vid. P. Le Gentil, *ob. cit.*, vol. I, p. 299.

²⁰ A. Pagès, *ob. cit.*, i el treball d'A. Serra i Baldó, «Els goigs de la Verge Maria en l'antiga poesia catalana», en *Homenatge a A. Rubió i Lluch*, vol. 3, Barcelona, 1936, pp. 367-86.

²¹ Vegeu especialment tres treballs publicats el 1955 al volum 28 de l'*Analecta Sacra Tarraconensia*: el de F. Baldelló, «Los 'goigs de la Mare de Déu'», esp. pp. 184-5, on comenta el nombre original de 'goigs', el seu origen a les proses litúrgiques i la seva extensió per terres catalanes, convertits en «cantos populares usados

En un treball anterior ens ocupàrem d'alguns aspectes lingüístics comuns als tres poemes dels fulls de guarda²². Indicàvem com era general la confusió de les /a/ i /e/ àtones, en posicions pretònica i postònica. Un copista d'origen català occidental escriu en castellà: *segrade, ere, salvedor*, etc. i en català: *ten* (vv. 1, 4, 24), *die* (v. 2), *le* (v. 3), *elegria* (v. 19), *pugement* (v. 29), *acompanyade* (v. 30), *verement* (v. 15, 31), *aperex* (v. 14) i *aperco* (v. 27), i només confon /a/ per /e/ en dues ocasions: *mara* (v. 33) i en la contracció *quals* (= que els) (v. 15).

La hipòtesi d'un copista occidental pot trobar suport també en algunes formes del lèxic, com la presència dels mots *anferasio* i *pasquo*, documentats al domini occidental del català. Coromines cita la forma *oferçó*²³, que podríem considerar equivalent a *anferasio*, documentada en textos del s. XIV i XV, i encara viva a la comarca de Cardener-Solsona. També formes amb *au-* com *auferta* que apareixen al Capcir, i variants com *ouferir*, *aufferir*, i *onferta*, presents totes elles a documents de la comarca del Cardener-Solsona (al text editat per M. Aguiló, procedent de Mallorca, probablement, la forma era *aufferació*)²⁴. El mot *pasquo* és propi de la zona de Poble de Segur i de la de Sarradell, mentre que si fos un error per */pásko/* estariem davant d'una forma mallorquina²⁵. *Estela* (v. 14) juntament amb *estel* i *pastorell* (v. 8) amb *pastor* apareixen al *Vocabulari mallorquí* de Moll²⁶.

Les formes verbals *fon* i *fonch* són formes antigues de la flexió verbal d'*ésser* que es mantenen en la flexió dialectal: *fon* (valencià) i *fonch* (balearic)²⁷.

En un principi ens inclinàrem a pensar que es tractava d'una transcripció d'un text escoltat temps abans i no d'una còpia directa

---

en las funciones extralitúrgicas (...) alternando con el rezo de devociones marianas populares»; el d'A. Llorens, «Els goigs de la Mare de Déu en l'antiga litúrgia catalana», pp. 127-32, qui edita un text llatí i a la p. 132 resum l'evolució i difusió d'aquestes composicions que penetrarien a Catalunya ab el «Gaude Virgo Mater Christi» i s'estendrien al temps que la devoció a la Mare de Déu del Roser, especialment a Mallorca al s. XVIII; finalment vegeu l'assaig d'A. Caimari «L'antiga pietat popular entorn de Nadal», esp. pp. 221-2.

²² G. Avenzoa - M. Calderón, *ob. cit.*, pp. 36-9.

²³ També a Antoni M. Alcover - F. de B. Moll, *Diccionari català-valencià-balear*, Palma, 1968 (10 vols.), VII, p. 866.

²⁴ J. Coromines, *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana*, vol. VI, p. 778 especialment.

²⁵ Alcover, *ob. cit.*, VII, p. 287.

²⁶ F. de B. Moll, *Vocabulari mallorquí-castellà*, Mallorca, 1965, p. 129 i 230 respectivament.

²⁷ Alcover, *ob. cit.*, V, p. 488.

d'un text escrit, però dues de les formes del text, aparentment errades de copista, ens fan inclinar-nos per considerar-lo una còpia d'un altre escrit. Aquests mots són *presentaria* i *aperco*.

Presentaria és un sinònim d'oferta, i la forma que cita Alcover és *presentalla*, esmentant-ne variants com *presentaia* a Mallorca²⁸. *Presentaria* s'explica fàcilment per un error a la còpia.

Aperco és una forma molt estranya dels verbs *aparèixer* o *aparer*; un amb conjugació incoativa i l'altre pura, compartien el significat «posar-se en presència d'algú, deixar-se veure»²⁹. Pocs versos abans (v. 14) trobem la forma *aperer*, que hem citat com un dels exemples de confusió vocàlica en posició àtona, confusió present també a *aperco*.

Aparèixer i *aparer* donarien formes del perfet molt diferents a la del text: *aparesqué* o *aparegué*, respectivament. En canvi la presència d'*aperco* / *aperçò* no s'explica des de cap llengua, ja que no sembla probable la influència del castellà *apareció*, en conflicte amb *aparec* per donar com a resultat *aperçò*. A l'aragonès antic era possible trobar la tercera persona del perfet amb *-ié* o *-ió* (Ansó, Martillué), però no una forma amb *-o*. *Apareció* / *apareció* (coincidint aquesta amb la castellana) no explicarien tampoc *aperçò*³⁰. D'altra banda, cap de les formes del lèxic que hem citat apareix documentada a la zona aragonesa³¹.

Tampoc s'explicaria per la procedència balear, si bé Moll parla de l'accentuació dels pronoms personals enclítics, que donen formes com *provar-hó*, *anar-hí*, etc.³², no creiem possible que la construcció original del vers incluis pronoms *-ho* o *-lo*. Les frases «aparecho a Maria» «aparec-lo a Maria» no tindrien sentit. Si el poema fos copiat, podria tractar-se d'una mala transcripció d'*aparec*, on *-ec* s'ha confós per *-co*, error bastant fàcil de cometre en una còpia, però no pas en una transcripció d'un text escoltat oralment. Amb totes les reserves possibles proposem aquesta correcció per ésser la

²⁸ Alcover, *ob. cit.*, VI, pp. 854-5 i F. de B. Moll, *Vocabulari mallorquí-castellà*, p. 248.

²⁹ En la llengua predomina avui la forma incoativa, mentre que *aparer* ha quedat pràcticament eliminat (Alcover, I, pp. 743-5).

³⁰ M. Alvar, *El dialecto aragonés*, Madrid, 1953, p. 233 i ss. A la vall de Bielsa es documenta també un perfet en *-ió*, *vid.* A. Badia i Margarit, *El habla del Valle de Bielsa*, Barcelona, 1950, p. 119. A l'Alta Ribagorza només existeix la forma perifràstica del perfet (G. Haensch, *Las hablas de la alta Ribagorza. Pirineo aragonés*, Saragossa, 1960, p. 113).

³¹ No apareixen als glossaris dels treballs citats ni tampoc al *Diccionario aragonés* de Rafael Andolz, Saragossa, 1977.

³² F. de B. Moll, *El parlar de Mallorca*, Barcelona, 1980, pp. 45-6.

solució que menys altera el text. Un text que, pel que sembla, és la transcripció d'un poema amb formes dialectals pròpies de les Illes feta per un copista d'origen català occidental.

Per cloure aquest breu estudi oferim el nostre intent d'edició crítica del text. Puntuem, regularitzem l'ús de majúscules/ minúscules, resollem la nota tironiana com *e*, per coherència amb les solucions del text i unifiquem les grafies *i/y/j* i *u/v/b*; esmenem algunes errades però no modifiquem el vers sobrer de la primera estrofa. A l'aparat crític assenyallem algunes correccions que limitarien les irregularitats mètriques, tot i que sembla difícil presentar una estructura completament regular, bastida completament per hexasíl.labs. De fet, la irregularitat mètrica podria ésser un recurs popularitzant ³³.

Verge, beneït fo
lo vespre e lo dia
de la incarnació.

I

Verge, gran alegria
fonch la nit de Nadal,   5
com vós, Verge Maria,
parís sens ningun mal.
Los pastorels hi foren
digueren asò:
«glòria a Déu sia   10
anem adorar-lo».

II

Verge, gran alegria
fon dels Reis de Orient
qu.els aperex una estela
qu.als guià verement.   15
Gran presentaia fo:
hor, e ensens, e mira
fonch la anferasió.

III

Verge, gran elegria
fonch de l'Anyel Pasqual   20

³³ Trobarem també nombroses irregularitats en el còmput de les síl.labes en els poemes castellans que es copien després del goig, de versos assonants, cosa poc freqüent a la poesia castellana de l'època. D'altra banda tampoc es pot pretendre afirmar la regularitat mètrica a la poesia de caire popular.

fonch ferit de lansa,
 resussità sens mal.
 Lo jorn de pasqua fo
 aperec a Maria
 en l'ort de Jericó. 25

IV

Verge, gran alegria
 fonch vostre pugement
 d'àngels acompanyada,
 d'apòstols verement.
 Nostre Senyor hi fo, 30
 dix: «veniu, mara mia,
 coronar-vos-e jo».

APARAT CRITIC

v. 1 Ms. *ten beneit*; v. 3 Ms. *incarnatio*; v. 4 Ms. *ten gran*; vv. 14-15 és probable que la forma més adequada per als versos sigui la del text del *Cançoner de les obres més divulgades...*: «que.ls aparech e.ls guia | l'estela verament», llavors les rimes serien idèntiques a les de la primera estrofa: b'eb'eAB'A.; v. 16 Ms. *presentaria*, banalització probable per *presentaia* (baleàric), *presentaria* dona un vers hipermètric; v. 18 davant del text editat per Aguiló i de les variants documentades per Coromines, seria possible corregir per *aufferació*; v. 21 si la forma *lansaria* estès documentada podríem reconstruir un vers de 6 sil.labes: «ferit de lansaria» que rimaria amb el primer i l'esquema de rimes seria: b'cb'cAB'A; v. 24 Ms. *aperco*, vers de 5 sil.labes; v. 28 «d'àngels en companyia» donaria un vers en rima amb el primer, i també resoldria l'estructura mètrica segons el model de la segona cobla; v. 30 Ms. *hi era*, que sembla un error del copista, ja que trenca amb l'esquema de rimes, *vid. supra*.